

Carpaccio per sopar - (Finalista 2011)

Va rebre una invitació per a un sopar. No coneixia l'amfitrió, però va pensar acostar-s'hi: no hi tenia res a perdre. En arribar a la casa, va comprovar que, efectivament, tots els assistents eren estranys —sospitava que l'havien convidat per error—, però el van acollir amb tanta hospitalitat i afecte, que va decidir quedar-s'hi. Durant l'aperitiu, no va aconseguir esbrinar què agermanava a aquella gent: els va sentir parlar d'avions i va creure que eren pilots i hostesses d'una companyia aèria. Quan algú va esmentar un accident d'aviació, els va imaginar units pel dolor solidari d'haver perdut a familiars o amics. Mentre assaborien el primer plat —una *boullabaise* deliciosa— va saber, amb sorpresa, que els comensals eren tots supervivents d'una catàstrofe aèria que durant un mes els va mantenir incomunicats en la neu dels Alps. Van explicar-se anècdotes macabres, sense escatimar detalls escabrosos sobre la nutrició durant els llargs dies d'aïllament, quan ja se'ls havien acabat les provisions. Abans no servissin el segon plat, va marejar-se. Entre disculpes unànimes, van oferir-se a acompanyar-lo a un dormitori perquè reposés una estona. Amb prou feines podia caminar i es recolzava en les espatlles dels dos homes més cepats de la reunió. Abans de perdre el coneixement, encara va poder veure que en lloc de dur-lo a una habitació, el conduïen a la cuina.